

Åbent brev til det nye folketing:

**Tør du bryde
Grundlovens
bogstav og ånd?**

Af Jens-Peter Bonde
Medlem af EU-Parlamentet
for JuniBevægelsen (J.dk)

Tillykke med din plads i folketinget. Som den første handling har du personligt skrevet under på grundloven. Du forpligter dig dermed til at *holde* grundloven, hvad enten du er enig i den eller ej.

Det står dig frit for at arbejde for en ændring. Men indtil den er ændret, gælder den. Den er vælgernes kontrakt med dig. Enhver lov og handling skal respektere grundlovens ånd og bogstav.

Grundloven har 3 forskellige måder til at indgå internationalt samarbejde.

§ 19 kan bruges til almindelige aftaler, som I som folketingsmedlemmer gør bindende i Danmark ved at vedtage en lov herom. Det er en paragraf, der er beregnet til at sende tog og post over grænserne.

Aftaler efter § 19 kan *ikke* bruges til at binde borgerne *direkte* gennem den internationale aftale. Den bør derfor *ikke* bruges til at vedtage Lissabon-traktaten, selv om det er det, regeringen foreslår. Det vil være grundlovsbrud.

§ 20 kan bruges til at binde borgerne *direkte*, uden at ændre selve grundloven. Den kom med i 1953. Folketinget opstillede til gengæld en række skrappe betingelser for anvendelsen af den.

Overladelse af beføjelser kan kun overlades ved *lov*. Man kan *ikke* overlade det til den internationale myndighed selv at fastsætte grænserne for de overladte beføjelser. Man kan f.eks. ikke øge de overladte beføjelser ved en *dom* eller en *forordning*. Kun *love* vedtaget i 3 forskellige behandlinger i folketinget kan overlade nye beføjelser.

Den begrænsning kan ikke respekteres med Lissabon-traktaten. På 68 nye områder kan Danmark stemmes ned i EU og vedtage en lov, som binder danske borgere *direkte*, uden den er vedtaget 3 gange i folketinget.

På de fleste områder er der såkaldt *delt kompetence*. Det betyder, folketinget selv kan vedtage love, indtil EU vedtager en lov. Når EU vedtager en lov, mister folketinget – og vælgerne – retten til at vedtage egne love. Der sker således en glidende overladelse af nye beføjelser.

Det kan kun lade sig gøre, hvis man hævder, at EU har overtaget *hele* kompetencen forlods og blot tillader landene at handle selv inden for de overladte beføjelser. Men hævder man det, bliver det svært at overholde den mere omtalte betingelse om, at beføjelser kun kan overlades ”i nærmere bestemt omfang”.

Hvor kan EU *ikke* vedtage bindende regler?

Jeg stillede spørgsmålet 3 gange ved folketingets eksperthøring 7. december. Til sidst gik den hollandske ekspert til bekendelse: Der findes *ingen* lovområder, som ikke kan nås fra Lissabon-traktaten. Selv folkekirken skal rettes ind efter EU.

Overladelse kan kun finde sted til *mellemløst* myndigheder, hvor danske myndigheder er passende repræsenteret. Lissabon-traktatens art. 1 og 32 TEU i folketingets konsoliderede udgave (ændres først til 46 A og derefter til art. 47 TEU for at gøre det endnu sværere at hitte rede i) afskaffer det hidtidige EU-samarbejde og skaber en helt ny international enhed. Den er *mere* en *stat* end en mellemfolkelig myndighed.

”Unionen har status som *juridisk person*”, hedder det. Unionen kan dermed indgå direkte bindende aftaler for os også uden for økonomiens område, på samme måde, som Danmark hidtil har indgået internationale aftaler for Vejle.

Danmark mister sin faste plads i Kommissionen, som har eneret på at stille lovforslag og som selvstændigt vedtager de fleste EU-regler. Vi kan således få mange regler, der binder danske borgere direkte, hvor der slet ikke har medvirket danskere ved tilblivelsen. Den mulighed rummes ikke i § 20.

Overladelsen kan kun indeholde beføjelser, som tilhører *myndighederne*. Folketinget kan ikke overlade beføjelser, som tilhører *vælgerne*. Vælgerne har f.eks. altid ret til at sammensætte folketinget på en ny måde og derefter få nye love. Den ret kan ikke respekteres i Unionen.

Et almindeligt flertal i folketinget kan heller ikke fjerne rettigheder hos folketingets mindretal. Et mindretal på 60 medlemmer har f.eks. ret til at forlange lovforslag sendt til folkeafstemning. Denne ret forsvinder i samme omfang, som et flertal i Unionen vedtager lovene. 90 medlemmer i folketinget kan ikke begrænse denne ret hos 60 medlemmer ved at vedtage Lissabon-traktaten efter grundlovens art. 19.

Paragraf 20's fader, daværende statsretsprofessor Max Sørensen, opstillede også andre betingelser. Man kan ikke ændre det demokratiske princip eller ignorere grundlovens grundrettigheder om vælgerdeltagelse, ejendomsret, indfødsret for tjenestemænd osv.

Vel behøver det internationale organ ikke ligne den danske statsordning 100 %. Men nogenlunde. Lissabon-traktaten indebærer en massiv overflytning af lovgivende magt fra vælgere og folkevalgte til markeds kræfter, embedsmænd og ministre. Fra den lovgivende til den udøvende og dømmende magt. Det bryder

med grundlovens demokratinorm og §3 om adskillelse af den lovgivende, udøvende og dømmende magt.

Ifølge Max Sørensen kræver en sådan ændring af statskikken grundlovsændring.

Det er også tvivlsomt, om man kan indføre afstemning efter folketal, uden at spørge vælgerne på ny. Sidst, vi blev spurgt, havde Tyskland 3 1/3 gange den danske stemmevægt i Ministerrådet. Med Lissabon-traktaten får Tyskland 15 gange vores stemmevægt.

Det er en såkaldt *bristende forudsætning*, som kun kan repareres ved at spørge dem, der vedtog tiltrædelsesloven: *vælgerne*.

EU-aftalerne tilhører *ikke* folketingets flertal. Tiltrædelsesloven, Maastricht-traktaten og Amsterdam-traktaten er vedtaget som overladelse af beføjelser efter §20 – ved folkeafstemning.

Traktaterne er vælgernes ejendom. De kan ikke ændres afgørende af folketinget, alene.

Traktaten om Det Indre Marked m.v. fra 1986 blev vedtaget ved en vejledende folkeafstemning, i strid med grundlovens regler. Forfatningskommissionen udelukkede helt udtrykkeligt, at man kunne overlade beføjelser, hvis der ikke først var vedtaget en lov herom.

Loven kom i mindretal, men blev alligevel sendt til folkeafstemning. Dermed skabtes en ny aftale mellem vælgere og folketinget. Vi skal spørges. Grundloven kan ikke respekteres formelt i EU, men vi kan da høre vælgerne.

Vælgernes ja er det fundament, der binder borgerne til direkte bindende love fra Bruxelles. Hvis vælgerne ikke spørges, vil hver af os kunne hævde, at den og den lov fra EU ikke gælder i Danmark, fordi den er vedtaget i strid med grundlovens regler.

Vi har i dag en række bindende regler f.eks. om uddannelse og kultur, som Max Sørensen udtrykkeligt udelukkede fra den overladte kompetence. Grundlovens bestemmelser om indfødsret for tjenestemænd *er* brudt.

Folkekirkens særlige stilling i grundloven vil blive ulovlig, når EU-Chartret for fælles grundrettigheder gøres juridisk bindende. EU-Domstolen har allerede gjort straffelovgivning til EU-kompetence, selv om den udtrykkeligt aldrig er overladt.

Kære nye MF'er. Det er ikke muligt at overholde grundlovens bogstav i EU. Du bør derfor arbejde for en ændring, så vores medlemskab i EU gøres lovligt - og ledsages af demokratiske garantier for folketingets og vælgernes medvirken ved vedtagelse af bindende love i EU.

Du arver en juridisk skidtspand og vil automatisk komme til at bryde den grundlov, du nu underskriver. Du kan løse den moralske side af problemet ved at sende Lissabon-traktaten til folkeafstemning.

Hvis du undlader folkeafstemning, bryder du den kontrakt, som binder vælgere og folkevalgte.

En folkeafstemning gør afgørelsen til vores fælles ansvar, selv om den efter grundlovens bogstav kræver en ændring af selve grundloven efter § 88. Grundlovens ånd er at spørge vælgerne.

Tør du både bryde grundlovens ånd og bogstav, uden at spørge om forlov?

Justitsministeriet skriver, der ikke er et problem med Grundloven. Ministeriet har før taget fejl. Folketinget *er* blevet dømt for at bryde Grundloven.

Hvorfor ikke bede de juridiske fakulteter og udenlandske specialister om at lave *uafhængige* undersøgelser af Grundloven og Lissabon-traktaten, så du er sikker på, at du har gjort, hvad du kan for at holde Grundloven?